

Lacul

George Topârceanu

În grămezi greoaie, norii
Dintr-o parte străbătură
Și de chipul lor pătrunsă,
Fața lacului e sură.

Lângă apă, singuratic,
Plopul trist, fără veșmânt,
Jeluindu-și frunza moartă
Se îndoaie după vânt.

Pleacă unde după unde
Și mișcarea lor domoală
Colo-n trestie pătrunde,
Legănând o luntre goală...

Mult aş vrea în feeria
Unei nopți de mai, senine,
Să plutesc pe apa-ți clară,
Cu iubita lângă mine,

Și a undelor poveste
Nesfârșită, s-o ascult...
Dar așa, cum ești acuma,
Lacule, îmi placi mai mult!